

De eeuwige idioot valt terug en staat op

Auteur: Koos de Boed

Tekeningen: Gonnie

© Koos de Boed

Inleiding

Na het verschijnen van mijn eerste boekje, “De Eeuwige Idiot”, ben ik niet gestopt met schrijven, integendeel. Er was nog iets waar ik niet veel mensen deelgenoot van heb gemaakt. Voor mijn gevoel is het daar nu tijd voor.

Tijdens het op papier zetten van die ervaring gebeurde er echter iets waardoor dit even weer naar de achtergrond verschoof. De ervaring die ik nu meemaakte was voor mij enorm overweldigend en heeft mij nieuwe inzichten in mijzelf gegeven. En als ik overweldigd word ga ik schrijven. Zo ook deze keer.

Mijn tweede boekje (De Eeuwige Idiot ziet meer) beschrijft de ervaringen die ik heb op spiritueel gebied. Dit boekje (de derde dus) gaat over mijn, voorlopig, laatste terugval. In eerste instantie vond ik het niet nodig om dit boekje uit te brengen, maar de reacties van de mensen die het materiaal gelezen hebben was zo dusdanig dat ik het alsnog uitbreng. Eigenlijk had dit dus het tweede boekje moeten zijn. Maar ja, dit past wel bij mijn soms chaotische denken.

Ik heb in al mijn boeken geprobeerd om het tijdsverloop leidend te laten zijn, maar er zullen ongetwijfeld wat hiaten en overlappingsen in voorkomen. Ik hoop dat ik jou, als lezer, duidelijkheid kan verschaffen in mijn denken (voor zover dat mogelijk is). Ik hoop ook dat ik door dit boekje een bijdrage kan leveren in het herstel van hen die het nodig zijn. Herkenning en hoop voor mijn lotgenoten.

Inhoud deel 1

Inleiding.....	3
Vandaag was een hel!	7
De reacties	10
De dag erna	14
De derde dag	19
Vrijdag 31 maart.....	21
Het Vervolg	23
De gevolgen.....	25
De eerste keer snelweg	26
Niks meer doen... ..	31
Mijn keuzes	34
Rustmomenten	37
Zorgen voor anderen.....	40
Mijn droom	42
Ik wil dit niet.....	44
Een dag vol strijd	48
Roze bril of masker?	51
Mijn angst	55
Ik weet het even niet meer	58
Straf en boetedoening	61
Tollende gedachten.....	64

Vandaag was een hel!

Vanmorgen op weg naar mijn werk werd ik door een vrachtwagen bijna van de weg af gereden. Het liep goed af, maar hoe ik op mijn werk ben aangekomen weet ik niet meer. Wat ik wel weet is dat ik, toen ik de auto uitzette, pijn had. Pijn in mijn hele lijf, ik rilde, trilde en de tranen liepen over mijn gezicht. Ik liep direct naar mijn leidinggevende en stortte lichtelijk in, nou ja lichtelijk.

Ik was geschrokken en mijn lijf en mijn hoofd vervielen in hun oude gewoonte, de automatische piloot, totdat de situatie weer 'veilig' was. En dat was pas in het kantoor van mijn leidinggevende. Daar heb ik even gevochten, mij daar tegen verzet, maar wel wat rust gevonden en gekregen. Het was normaal, helemaal in mijn situatie, dat ik zo reageerde. Dat klopte, dat wist ik wel, maar toch. Het kwaad was geschied, ik moest het alleen nog 'even' een plek geven. En dat lukte niet. De emotie en de angst loslaten en accepteren dat ging, maar de pijn die ik voelde, dat lukte niet. Ik heb een fijne leidinggevende wat dat betreft, ondersteunend, troostend. Op haar vraag wat ik nu nodig had, antwoorde ik dat ik wilde lopen, wandelen. Zij vroeg of ik dat wel zou doen, ik was toch wel behoorlijk overstuurd, dus misschien niet alleen gaan? Ik heb aangegeven dat ik juist baat had bij het alleen zijn, dat ik even geen mensen om mij heen kon hebben. Zij begreep dat en liet mij gaan.

Misschien is het goed om kort aan te geven waarom dit zo'n impact op mij heeft. Dit heeft te maken met een trauma dat ik iets meer dan dertig jaar geleden heb opgelopen. Ik heb